



NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA

ZMOZSNA GOSZPÁ VOGRSZKA. — POBOZSEN MESZECSEN LISZT

REDITEL:

BASSA IVAN
PLEBÁNOS

Vu Bogojíni (Bagonya, Zalam.)

Prihaja vsaki meszec. Cena 2 koroni, v Ameriko tri.

Notrivpelavanje nasega visesnjenja pasztéra.

Zdúsevnm veszéljom i z vüpanjom pozdrávlamo Mikes Ivan grofa, kakti nasega novoga visnjega pasztéra na sztolci szombotelszke püspekije. Lúbav bozsa, stera sze szkrbi za szvoje verne, ji pela nad nász. Z dalekoga ji

je Goszpodni Bog pozvao, od izhodne mejé nase lube domovine, naj na zahodi vecs polmiljon dús verni visnji pasztér i dühoven voditel bodejo. Deszétí púspek szo posztanoli nase púspekije, vu roke zemejo imenitnoga i glaszovitnoga prvoga púspeka, Szily Ivana plüg, da nove, rodne brázde zorjéjo vu nasi dúsah.

Szprejimanje púspeka.

Za púspeka szo poszvecseni januára 1-ga, leta 1912. na szamo novo leto v Pesti od Majlát Gusztav Karolya, erdélyszkoga púspeka, v imenitnoj cérkvi szv. Stevana. Na trétji dén po gorposzvecsüvanji jih zse knam pela njihova apostolszka lubéznoszt, k szvojim ovesicam, stere szo zse duzse edno leto brez szkrblivoszti i varsztva visnjega pasztéra mogle hoditi. Szrcé nam napunjeno sz csisztim veszéljom i velkov radosztjov, da vu tom novom leti nad nami vidimo i szresno pozdrávlamo nasega lublenoga púspeka. Ka szmo teda tak gorécse zseleli, szmo zdaj pridobili. Nas mládi, novi púspek szo nad nami! Bozsi pasztér nad szvojjimi ovesicami! Prisli szo nad nász, naj nase dúse vu právoj veri varjejo i naj nász ednok tá gor v szvéto nebo pripelajo!

Januára 3.-ga drzsijo zasztopenje vu szvoj novi, sztolni váras: Szombathely. Nescsejo duzse od nász dalecs biti, znami sze scsejo kem hitrej zjediniti vu právoj, gorécsoj lubéznosztí. Veszéla je bila tá njihova pot; celi váras znami zdrúzseni vu veszélji; kazsejo to povulicah szeserom vözdejavane zasztave. Pred cerkvenimi dverami jih je pocsakao i gorszprijaao dugi réd dühovnikov i klerikusov, steri vszi v belé szrakice oblecseni, jih vcérkev szprevodijo. Gda púspek v cérkev sztopijo, sze zacstúje zmozsen glász orgol i nad peszmo „Te Deum laudamus“ idejo vdilje po dugoj cérkvi pred oltár, gde sze na kolina púsztijo pa krátko molitev oprávlajo. I nasa mislenja, nase ocsi na perotah te hválodávne peszmi sze túdi sz hválodavnim szrcem

proti nebi podignejo, da je Ocsa nebeszke. vizzokoszti nej zavrgeo nasi szrc gorécsa hrepenenja.

Po naprej pizsani molitvah, od oltára blagoszlov dájo püspek i potom jih na dom szprevodijo z lepov pezsmov; stero szo klerikusje z velkov pripravlanjom i navdüszenosztjov popevali. Domá szo teda milosztiven püspek szprijéli szvoje dühovnike na poszlüsanje. Vu imeni vszej vküp szpráveni popov — bilo ji vise kaksi 150 — Horváth Stevan, káptolszki namesztnik, pozdrávijo novoga püspeka z lepimi szrcá pridocsi ricsmij, sterimi verno podlozsnoszt, právo bogavnoszt i gorécsa lübéznoszt obecsajo visnjemi pasztéri.

Na to sze püspek szrcá zahvalijo vszem dühovnikom, da szo ji tak radovolno i sztakov lubeznosztjov gorpri-zali. Szrcé njim je zveszéljom napunjeno da ji telko tü vküp szpráveni vidijo. To je znánénje njihove lubeznosztí proti szvojemi novomi püspeki. Krátka vszebina njihovi recsih je poprejk eta bila.

Doszta ji je zse vu toj hizsi pred njimi probivalo, ali sztálnoga meszta je tü nieden nej najseo. Tak novi püspek tüdi sztem esütenjom sztopijo notri v to palacso. Nej je njihova tá hizsa, oni szo szamo sáfar bozsi, steri more na to paziti, ka njeme v roke dáno, tak ka do ednok racsun mogli dati pred visesnjim Bogom od szaksega dnéva, od szakse vöre i minote; od vszej düs, stero szo na njihovo dühovnisko pasztersztvo bile od Bogá zavü-pane. Doszta ji tak miszli, ka novi püspek nado mogli zadoszta fcsiniti szvojoj duzsnosztí, ár szo mládi, nemesnják pa tühinec. Tak miszlijo, da je nej mládi steri zse 13 let dela vu bozsem ogradi; steri zse 13 let jokao z jocsécsimi i trpo. z trpécsimi. Csi szo mládi na leta gledocs, da pa prineszéjo sztov mladosztjov nepótrto mocs, stero mocs nam aldütjejo i nasoj püspekiji.

Nemesnják szo, grof szo, isztina; oni szo doszega máo nej bilij nad goszpodov, liki nad prosztim, delavnim

lúsztvom, szamo tam szo sze dobro csütili, kde je právo düsevno nemestvo.

Tühinec? To tajijo, dabi oni tühinec bilij. Isztina zdalécsega kraja prido knam, da szo pa záto ne tühinec, ár szo nam ocsa i brat vu Krisztusi. Záto novi púspek, vu tom novom leti od vszej szvoji dühovnikov szamo to zselejo, naj njim pomagajo naj jih podpérajó vu njihovom zsmetnom, apostolszkom deli. Púspek vsze szvoje mocsi gor aldújejo, naj cveté szombatelszka púspekija pod njihovim ravnitelsztvom, naj ednok tem bole roden szád more prineszti vszem szvojim vernim.

Notri vpelavanje novoga púspeka.

Dvoji szvétek je meo na Tri Královo váras Szombathely: Velki szvétek bio to za celo naso púspekijo, da szo nas novi vesesnyi pasztér prekvzéli voditelsztvo i ravnitelsztvo szombatélszke púspekije. V szoboto okoli 8 vöre zse policaje v paradeskoj obleki sztojijo pred zmoznimi dverami cérkvi. Prosztorno meszto pred cérkvov je zse rano obszela velka vnozina lüdih; cérkev oznotra lepo okincsana, na prednjem oltári drügo nega viditi, kak lepo cvetécese rozse, stere nam blüzécse szprotoletje glászijo nasem szrci. Tronus púspekov v szvojoj sztároj krasznozti csáka na szvojega novoga vértá.

Ob 8 vöri sze odprejo dveri; ali vu cérkev szamo tisztoza pisztijo, steri cedilo má, ki je neima, on sze tuzsno more nazáj povrnoti, ár réd policajov kak mocsen szteber sztoji i brez cedile nikoga notri nepúshti. Sztem szo to doszégno, da je vcérkvi niksega rivanja, nikse szteszke ne bilo, ár szo szamo telko cedil vörazposilali, kelko lüdi vcérkvi prosztorno meszto má.

Vóra v törmi devét bije, oglászi sze vélki zvon, vnozina ocsi proti púspekovej palacsi obrné, sz stere rávnocs zdaj sze obernéjo vö njihova kocšüja. Velka tihota nasztane, szaksi krsesák dolizeme zgláve i pobožno prime

blagoszlov novoga püspeka. Popevje pa klerikusje pri cerkvenimi dverami pocsákajo püspeka, réd njihov je szégno od dvér notri do szvetiscsa. Kak kraszno, kak veszelo je moglo biti to videnje, da vise szto dühovnikov v bele, szrakice obleceni, assisztencia szvojov lescécsov, zlatov oblekov, kanoniki v szvojaj modroj opravi vszi csákajo na szvojega prednjega pasztéra. Püspek pred dveri pridejo, vszaksi pogléd na njih vrzseni, sto bi zdaj inan glédao! I njihov prijazen obrász, szmehécsa vüszta vszeh szrea k szebi povábi.

Eden kanonik njim tü prek dájo cerkvene klücse (sz lepimi ricsmi) na ednom erdécsem, szvilnom vankisi stére püspek vroke primejo, potom nad lepimi ricsmej pá nazáj dájo. Teda idejo v diljek po cérkvi nad peszmov „Ecce sacerdos magnus“ pred oltár, na dva kraja pa blagoszlov delijo. Pred oltárom krátko molitev právjio i ido vu szvoj stallum, kde sze goroblecesejo. Zdaj na tronusi sztojécsi vrokaj sz püspekovov palicov na znanje dájo, da szo poleg törvéna szombatelszke püspekije sztolec vöimenüváni, záto tüdi dvej pizmi dajo na glász vöprecteti — edno od rimszkoga pápo, to drügo od krála dol poszláno, da szo za isztino za püspeka imentüváni i potrdjeni. Piszma szo káptolszki namesztnik od velkoga oltára csteli gor po vogrszkom jeziki. Na danésnji dén, kakti jan. 6-ga novi püspek prek vzemejo ravnitelsztvo püspekije, káptolszki namesztnik, steri szo jo doszéga mao ravnali doli zahválijo i novomi püspeki verno podlozsnoszt obecsajo. Püspek jih obinejo pa kúsnejo. Eden nepozablivi hip sze sztízno zdaj globoko v nase szrcé, steri — ne miszlim — ka bi sze naszkori vözbriszao. Novi püspek, visnji pasztér, na szvojem okincsanóm tronusi szedevisi v szvojaj püspekovej obleki, szprimejo szvoje verne dühovnike. Vszi na réd njim roko küstüjejo i na szlednje dvá-dvá klerikusa.

Zdaj sze zacsne szv. mesa, stero novi püspek prikazsejo nebeszkomi ocsi, z velkov assisztenciov,

dvorbov i mésznikov i klerikusov. — Po evangeliomi szo püspek na lepo okincsano predganico sztopili z trejmi popami i tam odnet obrpvim pozdrávijo vsze szvoje verne ovce i duhovne pasztére. Po predgi sze dale opravla bozsa szlúzsba, stero dokoncsavsi püspek dolszlecsejo mészno, opravo, nad peszmov ji pálik vöszprevodijo do dver, kde ji zse kocsüh csakao i na sterom sze vplacsao odpelajo.

Ocsa teda, z nebeszki viszokoszti, je poszlúno nasa zselenja, dao nam je dobroga visesnjava pasztéra, steri szo zdaj zéli prek voditelsztvo, szvoji lübi ovesic. Ti visesnji pasztér, ti pred oltárom moli za szvoje verne, mi pred tvojim tronusom zdihávamo k vecsnomi ocsi: naj te zsive vszea na zvelicsanje, naj te obvarje od tok nepriatelov Krisztusovi, naj te blagoszlovi zse tú ne zemli, ka da bos ednok racsun mogao dávati od nász lejko právis: „Goszpodne, vidis tú szo vszi, niednoga szam nej zgübo.“

Zdravo bojdi II. Ivan püspek nad nami

Lübili te bomo i Ti bos túdi lübo nász.

„Blázseni, ki je príseo v imeni Goszpodnovom!“

B. A.



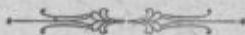
Pozdrav k vpelavanji nasega novoga püspeka.

Z celim szrcom te szlavimo Visesnji Pasztir,
I z dna düse ti zselemo bozsji szveti mir,
Vszi szlovenci mi vogrszki, gda prevzemes sztol,
Na sterom je nigda szedo Krisztov aposztol,
I darimo ti ljubézen, sztalno postenjé,
Nezkazsljivo tüd' pokornoszt — duzsnoszti dece,
Z celga szrca ; vrocse prosnje i molitve vszeh,
Ki tlacsimo ravno zemljo, al' goricski vreh.

Ti szti ocsa i pasztir i Bozsji namesztnik,
Jezusovih apostolov pravi naszlednik ;
Njihova oblaszt te vencsa : mesnike szvetis
I posilas k szvojim ovcam ! firmo ti delis ;
Vszake fare szti ravniteo odgovoren ti ;
V tvom imeni sze vsze ravna po plebanosi ;
Z tve oblaszti sze mesüje, düsa csiszti vszeh ;
Po pogosztom obhajili ti zatiras greh.

To szti ti nam. Vsze sze ti nam, mi szmo
[narod tvoj ;
Proszimo te, ocsa dragi, bodi ti nas voj.
Mi bi radi v nebo prisli z velkov placsov vszi,
A zaprli pot jakoszti szo nam beszni pszi :
Gresna prosztoszt i nevernoszt — nam jemljeta zlat :
Pravo vero. Proszimo te, — o milijonkrat
Brani nam jo i sker njeno : matern jezik nas,
Naj v njem bomo domoljubci verni sztalen csasz.

Klekl Jozsef.



Postüváni Cstevci !

Novoga leta prvi sznepics ide na szvojo pot. Po návadi novin poslemo liszt vszakomi, ki ga je láni doli plácsao. Ki ga uestse obderzsati, naj ga z naszlovom vréd nazáj posle. Dojde odzvüna gorizapiszati to recs: „uazáj“, naj szamo atresz gori osztáne. Ár ki ga obderzsi, de ga mogeo plácsati tüdi.

Kalendár vu tom leti tüdi dámo k njemi, tak kak zse dve leti, vszem onim, ki ga za csasza plácsajo. Ki szo pa scse lanszko narocsnino duzsni, oni szí pa naj malo premislávajo, jeli je posteno delo lücko blágo po krivicsnom zadrzsati pri szebi. — Ne je posteno pa ne krscsanszko. Fiskálisa csákajo táksi lüdjé? Ne szmo toga navajeni, nego zgoditi sze zná, csi de potrebno.

Vszebina sznopicsa de z véksega tála pobožsnoszt, ár je to prvo, ka je potrebno csloveki. Bog szám právi, ka „iscsite ob prvim králesztvo nebeszko pa sze vam drüga vsza podájo.“ Radi popisemo v njem, csi zvedimo tüdi szlovesznosztí i dogodbe edne i drüge fare, szamo naznánje nam je morete dati. Krscsanszko szlovenszko lüsztvó naj vküpdzrsi za szvojo vero i dom pod obram-
bov bl. D. Marije, te nasz ne premore nikaj. Pa to je cio nasega sznopicsa.

Reditel.





Miloscse szi puna.

Bl. D. Marija je z svv. Jozsefom v Bethlehem prisla. Na jasznoj zvezdnoj nébi sze je oglá-szila nebeszka peszem: „Dika Bogi na visá-vaj, mir lüdem na zemli, ki szo dobroga na-kanenja.“ Angelje nebeszki szo z szvétim veszéljom na-punjeni glédali düseven mir ino blázsensztvo, stero je bl. Devici na obrázi szedelo, kda je szvoje málo detece k szebi sztisznola ino vu jaszli na szlamo pólzсила.

Tiszta nesznajzszna votlina, tiszta mála zapüscsena, szziromaska stalica je puna bila szvétoga veszélja i blá-zsene zadovolnoszti, puna je bila velkoga mira ino bla-zsensztva.

Vu szvojem szziromastvi, vu velkoj zapüscsenoszti je Maria jezerokrat blázsenesa, kak bogatinje okolice bet-lehemszke. Escse déndenésnji jo za blázseno zovéjo vszi národje!

To nam je nájlepsa példa, stera szvedocsi, ka szir-

mastvo i blázsensztvo znáta vkúper sztanúvati pri ednoj hizsi.

Szo, ki miszlijo, ka je szíromastvo szramota. Pa nikak nemre szramota biti to, ka je Bog povelicsao. Szíromastvo je ne szramota, nancs ne neszreca.

Kak bi sze mogeo szíromák za neszreecnoga csütiti, csi szí premiszli, ka je Jezus szám tüdi szíromaski sztán zébrao szebi, szíromasko devico je steo za mater meti, ka je szíromaske jaszli steo za zibeo meti, ka je vu celom szvojem zsvljenji ne meo meszta szvojega, kde bi szí glavo dolinagno ino ka njemi je szmrtna poszteo tüdi leszeni krizs bio.

Ne z bogátcov i modrih, nego z med szíromákov i nezvucsenih szí je zébrao apóstole.

Szám právi ocsiveszno, ka je szíromákóm priseo evangeljom glászit pa tak lübi szíromáke, ka csi sto ednomi szíromáki kaj dobroga vesini, to on tak racsuna, kak csi bi njemi szamomi vesino.

Szvet sze gizdaz bogásztvom ino postúje bogásztva, Bog pa tak právi: „Jaj vám bogátci!“ pa szíromáke zové na szvoje goscsénje. (Lük. 6, 24.)

„Blázseni szo szíromácie vu dühi, ár je njihovo králesztvo nebeszko“, (Mát. 5. 3.) právi Jezus miszlécsi na szíromáke, steri szo zadovolni vu szíromastvi ino na bogátce, steri ne vézsejo szrca szvojega k bogásztvi.

Szirmácie naj ne glédajo vu szvojem szíromastvi ona, stera sze njim vu njem nedosztojna i neprilicsna vidijo, nego naj glédajo ona, stera je Jezus vu njem za velko ino za dike vredno povedao. Taksi szíromák, steri z verov i z vere zsvé, ne menja z niksimi bogátcami i velikásami etoga szveta!

Kak csi bi bogásztvo tak prevécs zselé vredno, ino puno blázsensztva bilo! Ki dobra ete zémle vu visisoj meri má, sze redko zgodi, ka sze poleg szprávlanja zemelszkoga bogásztva z vekivecsnoszti ne bi szpozábo. Z

bogásztvom i dobrim zšivezsom szo tūdi velke neszrecse prikapsene. Goszte szkūsnjáve i goszti szpadáji. Ki szí bogásztvo zselej, szí to zselej, ka njemi zlehka vekivecsno blázsensztvo vzeme.

K csemi bi szí szprávlao kinese zemelszke? Pride vōra, vu steroj vsza povrzses, stera szí szí szpravo.

Vu vōri szmrti szamo edno bogásztvo dobro: bogásztvo dobroga djánja; szíromastvo nam pa sztokrát vecs prilike dá na dobro delo, kak bogásztvo.

Bogátec, od steroga je vu evangeliumi gucs, „szeje pokopao vu pékli“, szíromaski Lázár pa, Steroga je ov zametávao, sze je po szmrti „odneszeo po angelaj vu nárocsja Ábrohámová“. (Lük. 16, 22.)

Szvéta mati mojega Zvelicsitela, jasz bom ráj z te-bom drzsao. Zproszi mi to milosco od Bogá, ka bom lūbo szíromastvo, zselenje bogásztva pa z miszlih pūsztim.

Bassa Ivan.





Nezmerna lepota preszv. Szorca.

Oh, kak gorecse je to bozse Szorce lübilu od prvoga hipa i lübi brez prenehánja ár bo zmirom lübilu brez presztánka! Ogen njegove lübezni nigdar neopcsa, nigdar ne vgászne. Scse nocni pocsitek szu je krato zlübezni do nasz. Kak bi tüdi pocsihao, ar ga je lübezen v takse szirmastvo pripravila, da je ne meo kama glave polozsiti? Kak genliha i pomenliha je Jezusova vedno csüjocsa lübezen je evangelszko szpocsihao, da je ednok od vnogoga verüsztüvanja vez trüden v szirmaski csun szvojo glavo naszlono, da bi nikelko zászpao! I keliko nocsi je celi v molitvi preverüsztühao!

Prav vszaki hip je bio pripravleni lübezen szkazüvati. Scse celo pri jesztvini, gda je bio kama pováblen, szu ne pocsihao privocso, liki, je dele vcsio i grehe odpücsao. O ne poldne, gda bio po dugom trüda punom potüvanji pocsihao tak potreben, je pri Jakopovom sztüdenci Szamarijanko szpreobracshao. I gda Nikodemus v kmicsnoj nocsi pride, najde ga verüsztüjocsega i tüdi v tak neprilicsnom csaszu sze Jezus meszto szpati prizadevle zdugin i lübeznivim vcsenjom njegovo düso pridobiti.

Pa vej tüdi te, gda je szpáo, ne henjalo njegovo Szrce lübiti; zakaj njemi valájo recsih vu vizzokoj peszmi: „Jasz szpim, moje Szrce pa verüsztüje.“ Njegov pocsinek ne bio kak nas; ar csi tüdi szo bili njegovi pocsütki v szpánji, venda njegova zaveszt ne prehenjala, ogen njegove lübezni do Bogá i do blizsnjega je brezi presztánka dele goro.

Priseo pa je csasz locsitve. Jezus sze je mogeo od cslovecsega roda na zemli poszloviti i (tüdi sz cslovecsov naturov) pálik sze povrnoti k szvojemi nebeszkomi Ocsi. Oh kak tezszo sze bo locsiti predobromi Szrci od lüdi, stere tak jako lübi. Ali prvle kak sze je locso je vcsino zadnjo csüdo, da je mogeo scse med szvojimi lüblenimi na zemli osztáti, je pri zagnjoj vecserji, szpremeno krüh i vino vu szvoje lasztivno telo i krv ár je dao tüdi apostolom to precsüdno oblászt, da de mogeo zmirom do konca dni, csi tüdi vñaj véksoj szamotoi poniznoszti v podobi krüha i vina osztáti med lüdmi, med szvojimi brati, stere tak nedopovedljivo lübi. Ta vecsnoga sztermenja vredna naredba je szv. Janosa, vucsenika Jezusove lübezni, tak genola, da je pravo: „Jezus, ki je szvoje lübo, jih je lübo do konca;“ jih je tak jako lübo lübo, bi lahko prisztavo, da sze scse locsiti ne mogeo od njih.

Tak je potrdo i csüdovito lepö dopuno szvoje lasztivne recsih: „Ge je tvoj kincs, tam je tvoje szrcé.“ Jezusov právi kincs je vnebézah, pri nebeszkom Ocsi med angeli; pa — glejte csüdo i sztrmite — tüdi lüdje na zemli szmo njemi neizmerno lubléni, csi rávno tak jáko nevredni njegove lübezni, tüdi mi szmo njemi neprecenlivi kincs, od steroga ñemre odtrgati szvojega Szrcá. Zato je scse z szvojim bozse-cslovecsim Szrcem so vnebéza, i de na veke na desznici szvojega nebeszkoga Ocsó: po szkrivnosztnoj csüdi szvoje neszkoncsane lübezni pa je rávno sztisztim Szrcem scse zmirom med nami vu vszazkoj katolicsanszkoj cerkvi, ge je szv. Resno Telo.

Lübézen Jezusovoga Szrcá je teda isztina vecsna. Lübézen Jezusovoga Szrcá pa tñdi nema meje gledocs lüblenih.

Ali scsémo. precsteti vsze tiszte, sterim Jezusovo Szrcé szvojo bozso lübezen szkazsüje? Vsze precsteti bi bilo nemogocse; venda poszkusajmo. Premiszlimo náj prvlé, kak genlivo je kazao Jezus szvojo lübézen na zemli do nebeszkoga Oco, ár je vedno za njega csinio. Vu prvoj mladoszti i szlédkar, v zsaloszti i vu veszéli, v domácsih pogovori i v szlovesznih predgaj, v zsvljenjih i vu szmrti: vedno je njegovo Szrcé obrnjeno proti szvojemi domi k nebeszkomi Ocsi. Komaj je dvanajszt let sztar, zse szvojoj Materi zacsüdüvanjom pové, kak je bilo mogocse, gé indri ga iszkati, kak v cerkvi, v hizsi Ocsinøj! Njegovo szamotno zsvljenje v Nazareti alj sze vam ne vidi, da je bilo rávno zato tak szamotno, ár je steo prvensztvo szvojega Szrcá Ocsi aldüvati, i le konec zsvljenja zágnya tri leta lüsztvi dati? Pa tñdi ka je szlédnja tri leta vecsino je vprvoj vrszti iz lübézni do szvojega Oco, Vsze prav vsze je le njemi valálo, zakaj szám právi: iz nebész szan priseo, ne da bi delao szvojo volo, liki volo tiszto, steri me je poszlaó. (Jan. 6, 38.) Jasz vszigdár to delam ka je njemi dopadljivo. (Jan. 8, 29.)

I keliko szí prizadevle, da bi tñdi drñgi vszi njegovo volo szpunjávali, da bi vszeh lüdi lübezen za szvojega nebeszkoga Oco pridobo!

Da bi to lezsi doszégno, njim vecskrát pripovedáva njegovo neizmerno lübezen i dobroto. Gda govori z apostoli njim rávno v tom obecse náj vékso szrecso, ár je bo tñdi Ocsa fak lübo, kak szám, gda pred zebránov vnozsinov prédga, njim szkoro vu vszakøj predgi popiszávle zgolimi recsmih ali pa vprilikaj dobroto szvojega nebeszkoga Oco.

Gda je veszéli, sze zahvaltñje szvojemi Ocsi: „Zahvá-

lim, da szi razodeo malim, . . da szi me poszlüno“ itd.;
gda je zsalosztén potozsi Ocsi szvojo szrcsno zsaloszt.
Kak genlivo n. pr. Njemi tozsi vu zágnoj molitvi izgübo
Judasa Skarjota!

Vu szmrtnoj britkoszti zove szvojega uebeszkoga Ocsó
na pomocs rekocs: „Ocsa moj! csi je mogocse vzemi te
pehár od mene“ I njegova náj zágnya recs je bila
glaszno zvánje: „Ocsa, vu tvoje roke zrocsin szvojo
düso!“

D.



Krizs edne betezsnice.

Fden delavec iz Pariza pripovedavle szledecsi dogodek, ki sze je pripeto ne davno na Francuszkom.

Komaj kak sztopim v hizsico szromaske betezsnice, mi kriesci: „No, ednok mam to szrecso, ka vasz znova vidim. Ka bi delala brezi, Vasz! Zse par dnevvov kak szam betezsna in moram osztati v poszteli, vidite“.

„Vej pa dobro znate — pravim jasz — ka szam piszao na zdravnisko blagajno, pa nikaj ne prislo?“

„Prav mate, goszpod. Niksi goszpod je bio vcsera tū in znate, ka mi je pravo? To zagvūsno ne vgonite. Sztopivsi v hizso, je obracsao szvoje ocsi po vszeh koteh mojega szromaskoga sztanūvanja. Nato me osztro pogledne pa sze zdere nad menov; Sztanite, ár. . . Njegov prszt je kazao na nikoj ober moje posztele. Jasz sze obrnem: „Goszpod to je moj krizs! Bila szam popolnoma presztrasena, zato njemi pravim: Pa zakaj? Morebiti vam je té kaj zsalnoga vesino?“

„Csi ga ne szpravite tū odnet,“ — je kriescio, ka szam sze vsza szztrasila, — „ne dobite nikaj z nase blagajne!“

„In vi szte morebiti zavrgli szvoj krizs?“

„Jasz? . . . Zdignola szam sze, odprla njemi dveri in pravila: Goszpod, csi szte. Vi prisli k meni zato, ka mi

zemeté moj krizs, jedino tolazsbo v tezsavah, Vasz ne potrbüjem. Moj szinek merje pa jasz tüdi z njim, nego szvojega krizsa ne zapüsztim za nikso placso !«

„Postenja vredna zszenzka szte! — Ka vam je pa pravo tisztí mozs?“

„Recsi je ne sztvoro, szamo je odiseo. Nego jasz, Goszpód, szam gvüsna ka më Bog ne zapüszti.“

Rajsi mreti, kak Boga zatajiti!

R. J.





Mati vmorila szvojo hcsér — hcsi pa mater.

Sztrassen napisz je to, drági cstevec ! Znábíti te obide groza, gda sze to zacsnes csteti, pa bi vcsaszik rad zvedo, jeli je mati hcséri dála szmrtni vdárec, elipa hcsi materi ; eli szta sze szpoklali, eli szta szí pa kak inacsi vzelej zsvilenje ? — Nej sze je to tak zgodilo, kak szí znábíti prvi hip miszlis, pa je záto li mati zrok preráne szmrti szvoje hcséri, hcsi pa rávno tak szvojoj materi, záto szta ednaovoj morivki, pa je tak té grozen napisz li isztinszki. Poglednimo, kak sze je to godilo.

V ednoj prece velkoj vesznici lepe nase szlovenszke krajine szo meli bogati rodítelje vcs szinov pa edno hcsér. Zváli mo mi to hcsér za Evico, záto ka sze je prevecs po Evnon oponásala, csi rávno ka je bila krscsena na imé krscsánszke jünákinje, stera je za Jezosovo vero dála krv pa zsvilenje, pa je zadobila od szvojega nebeszkoga Zarocsnika v placsilo venec devistva pa manternistva.

Znáno je, ka matere szvoje hcseri, zlászli te, gda jedino májo, bole lübijó kak szinove, je jako rade gizdavo oblácsijo pa po nepotrebnon kincsjó. Tak je delala tudi tá mati sz szvojov hcserjov. Rászla je Evica með zemelszkimi dobrotami. Mela je vsze, ka je zselela. Bila je lepa, pa jo je scse te mati bole kincsila z lepov oblekov, z zlátimi prsztanami pa z drügimi drágimi recsmi. Bogate, lepo oblecsene deklíne sze pa niudri ne vábijo tak jako na plesziscse, kak rávno v tom kráji, ge je sztan-

jüvala Evica. Pa máter znán tüdi nega nindri vecs tak neszpametnij, ka bi tak rade püscsale szvoje hcseri na plész, kak rávno v toj véshi. Pa scse vecs ! Nájdejo szemateré, ka njim je scse zsao, csi szo njüve hcseri nej bilé pováblene na plész. Vörjejo náj mre v sztároj satringi, ka dekla brezi plésza osztáne tüdi brezi mozsá. Oh, kak velka noroszt je to !

Vszeli, gda je sla na plész, je dobila Evica novoobleko od szvoje materé, pa scse drügo vsze ka szí je zselela. Ne je bilo v blizsánji vesznica; niedne veszelice, ka Evica nebi bila na njo pováblena. Odlá je pa nej száma po plesziscsaj, liki sze je zoznanila z ednim szirmaskim ponocsnjákóm, steroga je z materinim dovoljenjom vlácsila po krcsmáj, to je, ár je szám nej mogeo zaszlüzisiti, kelko szo plészi pozsirali, njemi je Evica dávala penezé, ka szta sze te tak lezsi sztepala po plesziscsaj. Mati je nej mogla vszaki vecsér tak dugo gorbiti, ka bi sze jiva domo docsákala, liki je sla prlé szpát ; szvojoj hcséri pa njénomi pleszácsi je pa vszeli napravila goszpocko vecsérjo, pa njima je tüdi nalekala klücs od vinszke kleti. Mládiva prideta domo, pa sze gosztita, pokecs njima je povoli.

Tak sze je godilo tri leta. Evica je zaj prisla v tiszta leta, ka bi sze njoj trbelo zseniti. Ponüvlejo njoj ednok ednoga, drgocs drügoga mladénca, ka bi ga vzéla. Ona pa odpovej vszakomi ; právila jé, ka scse má csasz. Gda njoj je mati eden dén pa ponüjala jako bogatoga pa postenoga mladénca, od steroga je miszlila, ka de njemij nájbole vredno dati szvöjo hcsér za zseno, da je nagucsávala Evico, naj toga vzeme, je Evica materine ponüdbe nej stela poszlüjnoti. Mati jo je nato pitála, zakaj ga nescse vzéti. Hcsi je dugo nej stela ovaditi materi, zakaj ga nescse zvoliti za mozsá, nazádnje; pa te právi szvojoj neszrecsnoj materi : „Kak ga reko na zemem, da szam zse pét meszecov noszecsá.“

Neszpametna mati szí je prlé nej premiszlila, ka je krv nej voda, ka plész morij device, ka krcsanszki návuk prepovedávlé osztro gresne prilike. Mati je miszlila, ka sze njénoj hcséri, da je bogata, od scirmaskoga ponocsnjáka nikaj nemre pripetiti. Zaj, gda je zvedila, ka sze je z njénov hcserjov zgodilo, je grátala rávno tak, da bi

sztrela v njo vdárila. Od toga dnéva je njéno zdrávje zácsalo pesati. Delo jo je vecs nej veszelilo, piti pa jeszti njoj je nej disalo, szen jo je povrgeo, meszo sze je na njoj zácsalo szüsiti, grátala je szlaba, pa je vszaki pravo, ka tá zsenzka nede dugo zsivela. Tak sze je tüdi zgodilo. Szkoró dvej leti je razjedávála znotrasnja zsaloszt njéno szrcé, pa je pomali prejela tiszto nit, stera vézse düso sz telom. Oszramocseno hcsér szo pa medtem poszlali v blizsánje meszto k poznánim lüdém, ka bi sze tak naszledek njénoga greha nikelko zakrio.

Mati, ocsa pa cela drzsina, vszi szo szí prizadevali, ka Evica, csi je rávno posztála oszramocsena, naj záto szirmaka ne vzeme za mozsá. Poiszkali szo njoj taksega, sz sterin szí edenovomi nebi mela nikaj na ocsi metati. Evica sze je pa tüdi zapriszégnoła, ka niednoga drügoga ne vzeme, csi njoj idnok toga ne voscsijo, sz sterim je pregresila ; ráj prej tak osztáne.

Vszi szo zaj jako pazili na Evico ; vsze poti szo njoj zapirali, naj bi jo szamo obcsuvati mogli, ka jo vecs nebi doszégnoła kaksá szramota. Pa je bilo vsze zamán. Gresna pozselivoszt je taksa, ka tüdi v kmici dobro vidi, kak csúk. Mati je med tem tak szlaba grátala, ka je nej mogła vecs sztánoti. Podelili szo njej szvesztva za mujrajocse, pa je mérno csákala na szmrt. Hcsi njoj je lipo dvorila. Mujrajocsa mati njoj je doszta dobroga narácsala ; med drügim njoj tüdi právi, ka njoj vsze odpüsztí pa lejko merjé, csi njoj Evica szamo to oblübi, ka toga szirmaskoga odnocsára ne vzeme za mozsá. Evica njoj je pa to nej mogła obecsati. „Obecsaj mi!“ jo je szilila mati.

Evica je pa odgovorila : „Nemrem vam obecsati.“ Mati njoj je nato sz teskim szrcem právila : „Te pa ti nancs szvoje mujrajocse matere nescses bogati, njoj escse na njénoj szmrtnoj vöri pripravlas britkoszki. Dete moje, oblübi mi to, naj koncsi szladko zaszpim.“ Evica scse ednok odgovori : „Mati moja, jez vam toga nemren oblübiti.“ „Zakaj pa nemres?“ pita zaj mati Evico.

Evica sze nato milo razjocse, pa te ovádi materi, ka je zse drgocs v szramoto szpádnola, pa záto nemre toga vcsiniti, ka mati od njé zselej. Gda je mati to csüla, kak csi bi jo bozsi zslak vdaro, sze je prevrgla nezáj na blazino pa je zdejnola szvojo düso.

Po materinogj szmrtil je Evica naszkori sztopila v hizsni zókón sz szirmaskim ponocsnjákóm, pa sze je preszelila sz szvojega lepoga doma v málo hizsiesko szvojega mozsá. Szamo ka je nej dugo vsivala szrecse, stero je — kak szil je ona miszlila — po tom zókóni doszégnoia. Escse je materinoga groba nej pobejlo strtokrát szneg, pa je zse kapao túdi na grob Evice. V mali letaj szo- jivi szprevodili obej na pokopaliscesse pa jivi polozsili k vecsnomi pocsinki. Glej, mati pa hcsi, szta prerano sli pod zemlo, pa szta edna ovoj zrok preráne szmrtil. Mati bi scse lejko zsvela ; bila je zdrava pa cšrsztva, zsenzka v nájlepsi letaj, pa je bila szkrbna vertinja ; szamo ka njoj je hcsi sz szvojov razvúzdanosztjov jako prekrátila zsviljenje. Zsaloszt, stera sze je naszelila v njéno szrcé, gda je zvedila, ka je hcsi szpádnola v szramoto, njoj je podkopala zdrávje, pa jo je szpráвила v preráni grob. Tak je hcsi posztála morivka szvoioj materi ; rávno tak je pa túdi posztála mati morivka szvoje hcséri. Csi bi mati bila bole osztra, pa nebi púscsala Evice po plesziscsaj, ge sze je vecskrát preplészala pa prehládila, liki bi josztávlala domá, te bi sze njéni ráhi zsvot pri vszakde- nésnjem deli pa pri técsnoj hráni szcsrsztvo, pa bi bila zdrava.

Zaj je pa Evica príé povejnola, kak je zevszema razcvela ; njéno telo je moglo mládo gnjiliti pod zemlov. Na plesziscsi je nájmre dobila taksi beteg, ka sze je nej dáo vecs zvrácsiti. Pa sto je bio zrok toga njénoga neodzdravlivoga betega ? Niccse drúgi, kak njéna lásztna mati, stere je nikaj nej bole veszelilo, kak gda je csúla, ka njéne hcseri pri plészi pa v lepom oblaesili niedna drúga ne dene nezáj ; púscsala jo je po plesziscsaj, záto je pri ránoj hicsérinogj szmrtil rávno telko kriva, kak csi bi njoj púsztila krv. Tak je posztála túdi mati morivka szvoje hcséri.

Znábiti bos nasz pitao, drági estevec, zakaj szmo to zsalosztno zgodbico tú zapiszali. Szamo záto szmo jo zapiszali, ka bi szil jo pleszáoke, stere szvøjim materam na plész vujdávlejo, k szrci vzelé ; naj bi szpoznale, ka one

sz szvojev nebogavnosztjov szvojim materam krátijo zsi-
vlenje, pa szo tak njúve práve morivke. Isztina je nájmre,
ka je zse vnogo máter szpomrlo, sterim szo nebogavne
pleszáoke prekrátile zsvlenje, rávno tak je pa túdi isztina,
ka je zse túdi vnogo deklin moglo v preráni grob iti szamo
záto, ka szo je matere sz szlojov nepremislenosztjov po
plesziscsaj púscsale,

S—n P.





Kak sze moli szvéti roznivénec.

Szpiszal: **Dr. Mírko Lenarsich.**

Trétja szkrivoszt veszéloga roznogavenca je: „Koga szi Devica porodila“. Glédajmo, kak szi moremo premislávati, gda to szkrivoszt molimo. Szkoron etak szi premislávam dokecs 10 zdravi Marij molim.

1. *Idem vu dūsi vu Betlehem ino glédam kak Maria ino Jozsef meszto iscseta ino nindri ne dobita.*

Na to videnje vszáki naj pita od szébe: jeli ti tūdi tak vō zapres Jezusa iz tvojege szerca Jezusa, kák prebivalci Betlehema? Csi scsés k Jezusi pridti, mores njemi gosztokrát tvoje szercé odpreti gosztokrát vu tvoje szercé prijéti vu szvétom precisiscávanji. To je zsitek dūse, tóje vrásztvo nemertelnoszti. Oblūbi vu szebi, ka sze gosztokrát K. Jezusi pridrūzsis z vrednim pripravlanjom.

2. *Maria ino Jozsef vu ednoj zsiromaskoj stali meszto najdeta.*

Glédaj tū, kak Bog szi to najzsiromaskese meszto zaberé za szvojo zibeo. Ne pride Szin Bozsi na szvet vu palacsi, niti ne vu hizsi, nego vu zsiromaskoj hūti. Glédaj ka szi zadrzsi Bog iz celoga szveta, steroga je pa iz nicsesza mogocsen bil sztvoriti. Ka szi zadrzsi za szébe,

gda bi lahko celi szveit ládao? Zadrzsi szebi szamo edno szíromasko stalo, edne mále jaszlice. Navcsi eti lübezen szíromastva. Nemre ono tak lagoje biti ka je szam Bog za szébe vö odébro. Ne pela bogasztvo tvojo düso vu nebésza, nego potrplivo pobožno szíromastvo. Ka valá tebi csi celi szvet zadobis, düso pa zgübis!

3. *Vu toj szíromaskoj stalici vu tihoti nocsi na szvet sze narodi Szin Bozzi.*

Premiszli, kak je bogáti Jezus vu nebeszaj, ino kak je szíromaski na zemli.

Nikaj nema, vsze je tá osztavo, za tébe volo. On szíromak posztáne naj ti bogáti bodes vu nébi. Oh vháli. Njemi za to lübézen.

Lübiti mores Jezusa ki za tébe volo szíromák posztano. Pokázsi lübezen iz-sztein, ka pazlivo obdrzsis bozse zapovedi, ino greha, ka je lübeznosztí najbole protivnese, sze bojis!

4. *Maria vu plenice povije Jezusa ino ga vu jaszlice polozsi.*

Na kaksom szíromaskom, trdom meszti lezsi Szin Bozzi! Vu nocsi, vu zimi málo gingavo Bozse Dete na trdoj szlami lezsi.

Escse neve gucsati ino tebé dönok vcsi, ka naj ne lübis jálnoszt szveta, nego prosztnoszt. Vcsi tebe naj tvoje szpokoris, zatajüjes, prétrpis ka je teli zsmetno. Trpi, mucsi za Jezusovo volo tak szí njemi szpodoben.

Ki scsé moj vucsenik biti, sze naj zataji, naj szí zeme szvoj kríz na rame ino hodi za menom — právi Jezus.

5. *Maria ino Jozsef molita vu jaszlicah bozse Dete.*

Glédaj mocsno vero Bozse Matere ino szvétoga Jozsefa. Vu toj szlaboszpi, vu tom szíromastvi vu tom szlabom Deteti szpoznata szvojega Bogá! Oh kak szta blájzeniva pri Jezusi! Ktebi je tüdi blüzi Jezus, ravnok vu táksoj szíromaskoj podobi, kak ednok vu Betlehemi, vu podobi krüha je tam vu najszvetesem Oltarszkom Szvesztvi! Jeli szí dönok ti tüdi tak blazseni pred Oltarszkim Szvesztvom, kak szta bila Maria ino Jozsef vu Betlehemi? Csi imas zsivo vero, te bodes csüto nazocsnoszt Jezusa vu Oltarszkom Szvesztvi, te bodes Njega gosztokrát obhájo i vu cerkvi ponizno klecsécs molo.

6. *Bozsi Szin lübeznivo vtégne vö szvoje mále rokice proti Marii ino Jozsefi.*

Tak zové, tak vábi zdaj tüdi kszebi Jezus vszakoga! Zové te, gda te vu düsnoj veszti opomina, zové te vu recsi bozsoj, zové te gda drüge vidis, ka kak goszto idejo knjemi vuszvétom precsiscsavanji! Ne vtrdi tvoje szercé nego poszlüsaj na njegov glász. Ne máraj za szvejt kajkoli bode govorio! Idi ti szamo *szprávim nakanenjom*, iz lübeznoszti do Jezusa, nájem tvoj bode obilen!

7. *Szin Bozsi — Zvelicsiteo szveta je zdaj na szvet priso, ali szvet nikaj neve od Nnjega. Niscse sze ne gene! Záto pridejo angelje iz nebész ino molijo máloga Sziná bozsega.*

Premiszli szí, gda to vidis, ka dneszdén tüdi keliko lüdi nikaj neve od Jezusa, keliko lüdi *nescse* znati od Jezusa, csi ravnok celoga cslovecsansztva zvelicsanje vu Jezusi ima zacsétek.

Pomilütj to szíromasko lüsztvó, ino pomágaj ir tvojjimi fillérami Missionáre, naj sze vszígdar vecs ino vecs poganov, krivovernikov povrné! Moli gosztookrat za razsirjavanje szvéte materé cerkvi, moli za povrnenje gresnikov!

8. *Angelje bezsijo k pasztérom ino naznanijo narodjenjé zvelicsitela.*

Ne szo ti bogáti poszváni od Angela, nego ti szíromaski preprosztí, ponizni pasztérje. Té imajo pri Jezusi prednosztí ino prvosztí. Oh vháli njemi, ka je tebe vu právoj veri na szvet sztvoro, ino osztani ponizen ino prosztí.

9. *Angelje veszélo szpevajo: »Dika Bojdi na vizini mér na semli ludém dobrovolnim.«*

Angelje mér glaszijo steroga je Jezus prineszo znebész. Pomiro je Jezus Boga zcslovékom, pri neszo mér lüdém. Záto je dneszdén teliko nemirovnoszti na szveti ar od Jezusa nikaj nescese szvet znati. Pazi ka naj od tébe nemirovnoszt odpide! Ki nemir, prepeko dela nema vu szebi Jezusa! Boj zato potrpliv, pomiren ino falinge blizsnjega mirovno podnášaj.

10. *Angelje idejo nazaj ino zveszeljom molijo Jezusa vu jaszlicaj.*

Nega véksega blazsensztva na szveti kak Jezusa prav szpoznati, ino Njega gorécsno lübiti. Scsés to blazsensztvo na szveti zadobiti. Obhodi Jezusa gosztokrát vu Oltarszkom Szvesztvi, z jedini sze zsnjim gosztokrát vu szvétom obhajili bodes csüto, na keliko te preszveti, bodes csüto kak szlatko je pri Jezusi biti.*)

(Dale.)



*) Ki nemre szí vszeh deszét tálov premiszliti gda te deszét Zdravi Marij moli, naj szí premisláva te szamo edno, ali drügo stévilo, stero njemi na düso gledocs najpotrebnese!



Tretji Red Szvetoga Franciska.

V. Navuk.

Ocsa nas . . . Zdrava Marija , . . Najszlajse Ime Jezusovo potrdi nasz v zsivoj veri po tom meszecsnom shodi ! Kraljica reda menjsih bratov proszi za nasz !

Sto sze szme szprejeti v tretji red ?

Vodila §. 1. razlaga to. Glaszi sze tak „Szprejeti sze szmejo le taki ki szo dopolnili stirinajsztu leto, ki szo lepega obnasanja miroljubni in zlasti trdni v szveti katoliski veri in v podlozsnosztí do rimszke cerkve in aposztołjszkega szedezsza.“ Od recsi do recsi tak najdete v szprejemnoj knizsici. Razdelimo te predpisz ! Dnesz gledajmo szamo leta, v sterih sze zse szme v tretji red sztopiti. Pred sitirinajszetim letom ne, ar dete nejma zadoszta zrele paneti za tak veliko i szveto pozvanje. Pri bratovcsinah sze ne pisejo naprej leta : zse novorojenomi deteti sze szme na prilikodenem — skapulir polozsit ali pri

tretjem redi z punjeno strinajsztó leto mora steti, ki csé szprejeti biti. To pa zato, naj sze veliki razlocsek med bratovcsinami i tretjim redom odkrije, naj sze toga plemenitoszt razodene. V szamosztanah je dopunjeno seszt-najsztó leto dolocseno za prvi csasz obljúbe med szvetom edno leto menje, naj sze prilika pontúdi med zapeljivimi szvetom zse v ranój mladoszti bogljúbnim dúsicam Boga sze F oklenoti v csisztosztí sze potrditi. Kak velika je bila ljúbezen nasega ocese, szv. Franciska do mladih sze razkrije z toga dovoljenja.

Ravno tak velika mora zato túdi biti gorecsnoszt pri mladini do njegovoga tretjega reda. »Dobro je csloveki, cse od mladoszti noszi szvoj jarem« (Zsel. p. III. 27.) pravi Dúh szveti. Dobro je to drago dete cse vcsaszi, kak ponavljanszko solo zvrzis jarem to je skapulir szv. Franciska na szébe vzemes i noszis. Dobro je to tvojemí deteti dragi sztaris, ar najszvetejsi Bog pravi, da je to dobro. Meszto szvionoga robca, meszto skripa v puncsule, meszto fodr i cscipe te proszti skapulér szpravi szvojoj hcseri, szvojemi szineki. Ne vcsi je pleszati, vcsi je tak zsveti, naj szí dúse resijo. Po szebi znas, ka je cslovecse zsvíljenje puno z tezsavami, ka szaki mora szvoj jarem vlacsiti, tvoje dete túdi — vcsi je zato, naj ga bo znalo tak, da szí dúse ne vrazi, ne szkvari. Tretji red da nato navuk, pomocs.

On nasz navcsi dobro trpeti, szladko krizs nosziti, veszelo, popolno zapovedi zdrzsati. Da ne pozabi bozsij recsi. »Mladenec vaj szvojene poti, túdi v sztarosztí ne odsztópi od nje« (Preg. 22, 6). Cse je v mladoszti pokvarjen v sztarosztí túdi navadno tak osztáne. Prave pokore je malo v sztarosztí. Szúhe, sztare csonte, grbavi obrazi szo escse ne dokaz pokornoga zsvíljenje. Ne gresijo, ar vecs nemorejo i ne zato ar nescsejo. Jezike gledajmo taksih sztari ljúdi! Ogovárjati drúge, szebe zpravicsavati znajo szamo. To je dokaz nepokorne dúse. Vaditi sze moramo od mladoszti v dobrom, cse v sztarosztí csemo dober szád zsveti. Kak je ne mogocse znati orati, kosziti, kúhati i nikse mestrije ne, brezi vcsenja tak je túdi nemogocse dobro znati zsveti i szrecsno mreti brezi vcsenja, brezi vaje. Vsze sze vcsi deca dnesz den, szamo posteno

zsvieti ne. Ne csüda, cse bije mater; preklinja oco, gda odraszté. Ne szé je vcsilo szirocse drügo med pajdasijov i po krésinaj. Zabadav jaz pravim deteti idi kühat, idi vlacsit idi to i ono delat, skéri njemi pa v roke ne dam i kak mora délati ravno, tak zaman pravim i káram, bodi taksi delaj tak dobro! Sker njemi daj vroke dragi sztariš-tretji red njemi odpri naj sze vadi v njem i pokazsi njemi z szvojim zgledom, kak ga naj drzsi.

To dragi szlovinci, jedino to nasz je mogocse resiti. Jedino to je mogocse sztalis sztaroga sztarisa olejsati.

I vi dragi mladencseki i drage mladenkice szte duzneto vcsiniti. Dober Bog zsele od vasz, naj sze v mladosztí na njegovo szlüzsbo poszvetite. Poszlušajte le njegove recsi! „*V dnevah szvoje mladosztí szí miszli na szzrojega Sztvoritela*“ (Pred. 12—1). „*Moj szin, navuke gorjemlji od szvoje mladosztí*“ (Preg. 6, 18.) „*Bezsi pred mladinszkimi szladnoszti*“ (II. Tim. 2, 22.). Ti i vnogi drügi izrazi szvetoga pizma te vabijo drago dete, naj sze Bogi prekdás, za njegovo csaszí poszvetis. Ne müdi sze! Tretji red te dene med Jezusove, zarocsnice, med njegove najdragse i ljübljenjse ovsice. Hodi v njega. Gda je rozsa zse szüha, Komi bi je te trebela? Cvetocso pridihavamo, szí na nádre opicsavamo, blatno na dvor lücsimo, szüho zsezsgemo. Zdaj szí cvetocsa. disecsa rozsica, drago dete — zdaj te scse nebészki Zarocsnik na szvojem szrei nosziti, zdaj szescse tvojoj disavi veszeliti, zdaj sze njemi prekdaj, zdaj sze njemi zrocsi. Prvi dar on poszebno ljübi.

„*Abel je darüvao zmed prvencov szvoje csrede. Izgledno sze je Gcszpod na Abela i na njegove dri*“ (Gen. 4. 4.) právi szveto pizmo. Szveti Tomas Aquit pa pise „*Kí mladoszt zapravi, i sze szamo kesznej povrne k Bogi, on njemi darüje tiszti szad, steroga najszlajsi del je vrag zse zavzsivao, takse vlati, z sterih to najzdravejso zrnje szí je on prle zmeno.*“ Hodi drago dete zdaj i voscsi szvojemi sztvoriteli mladoszt szvojo i ne hüdomi dühi. Hodi v tretji red, on te csiszto, nevtepeno obdrzsi pri dragom milom Jezuseki. Szamo pár let bos szlüzsiló z veszeloga szrca Bogi i te na veke zsnjim sze veszelilo. Hodi, Marija je szamo za Jezuseka zsviela, hodi k njej, ona te bo na to tüdi navesila. K njej prides, ne v tretji red sztopis. Ona

je kraljica tretjoga reda, Hodi vete v tretji red! „*Ki sze rano k meni podajo, bodejo me najsi* (Preg. 8. 17.) pravi dober Bog. Dragi sztarisi, vrelí bratje redniki szkrbite, da vasa deca rano najde potretjem redi dobrega Boga. Amen.

Zdaj zmolite litanije najszvetejséga Imena Jezusovoga za potrditev v veri i za vsztop mladine v tretji red. Po litanijah proszite blagoszlov „Najszlajsi Jezus . . .“ (146. szta. v knigi „Hodi k oltarszkomi Szvesztvi“.) i szhod za meszec január je dokoncsani.

Klekl József.



Posta reditela.

X. Y. Niscse sze ne glászo, ka sze njemi kalendar ne bi vido. Csüo szam praviti, ka szo nisterni csemerni bili za volo novin, da pa miszlim, ka je té csemér szamo tečasz trpo, dokecs szo szamo szvoje véshi glász csteli pa dokecs szo szi ne premiszlili, ka njim je ne szila vsze na szebé vzeti. Komi je ne robacsa, naj szi je ne oblecse. Nindri je ne zapiszano, ka szo imenüvánh vesznic prebiválci vszi taksi — vszaki lehko na »dedeka« porine, csi sze njemi ne vidi na szebé vzéti. No pa sto stécs je vküppobrao té novine, velki frigas je; jasz bi szamo to radzno, ka pá do kleti vküpszprávi. Norija je neduzsná, postenjá ne jemlé nikomi, csi pa tü i tam kakso bozsno návado kaznúje, to pa naj ho vszem na haszek. Isztina je, ka scse nas národ ne pripraven za vszako cstenjé, ár je scse premalo csteo; záto de v prihodnoszti bogse znám brezi vöpiszanja vesznic kaj taksega popiszati, vej lüdjé tak znájo med szebom, na stero vésh recs pela; ár vsze to, ka je tü popiszano bilo, je poleg mojega znánja sztára frlica, stero je pizzáteo mogeo po lüsztvi zvediti, pa delo je znám tüdi meo, dokecs je to vsze tak prilicsno vküpszpravo? Ne bi to rávno vi nájbole ználi povedati?

B. M. Fairfield Zdaj vam te tüdi poslem Sznopics. Lanszko i letosnje vküp je 6 koron, 4 scse osztánejo — te 2 csi za zseno, naj sze v Izsakovci oglászi, 2 pa na krüh szv. Antona. Vrédi je vsze. Zdaj znám, stero je vase.

Benkovics I. Bridgeport. Na mese szte mi poszšli — 40 filerov vise osztáne, djao szam je v sparavec ol-társzkoga družstva.

P. Stevan Maurer. Poszlátev szam dobo, zahvalim sze vszem poprek. V tom sznopicsi de scse letosz vöszpiszano vsze. Lehko bi jih vecs melo ete sznopics za 3 korone?

P. J. Vidonei. Na vsakom sznopiczi je gori, ka v Ameriko 3 kórone kosta. Brati poslem, peneze pa poslite vi.

Dr. A Monoster. Slo de tá i szem. Hvála za glász ; sznopicz szam vam poszlao.

Cavaglia. Zahvalim sze vam za pozdravlenja, szamo dobri bodite pa sze vrlo vcsite vszi. Dvá sznopicza ta vam hodila tüdi to leto.

I. D. Bridgeport. Dobro je vsze. Kalendare szam vam letosnje poszlao. Sznopicse pa tüdi dobite. — Sztári sznopicsov nemam ; záto, ki szo nej dobili, njim zdaj zse nemrem vecs poszlati. Za prisesztni kalendár na jészen mi poslite za vszakoga 6o. filerov, te szmo vrédi.

F. G. South Bethlehem. Lanszki sznopicsov nikse novine ne posilajo za lüdmí ; záto, ka telko nemremo stampati, ka bi vszako postinszko zgübo mogli popraviti. Zakaj szte ne vcsaszi meni pizsali ? Zdaj szam vam zamerkao 10 sznopicsov.

S. M. Molitveni kmig nemam ; pa je dobite v Radgoni pri Semlitsi.

